

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

OHEŇ A LED

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočíí válečníci

Oheň a led

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočíí válečníci – Oheň a led – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Vysoké kanteny

Ječmenova farma

Čtyři stromy

U mršín
Tábor Stínového klanu

Tábor Větrného klanu

Hromová stezka

Vodopád

Soví strom

Velký platan

Hadí skály

Tábor Hromového klanu

Písečný dolík

KOČIČÍ POHLED

Sluneční skály

Řeka

Vysoké borovice

Tábor Říčního klanu

Řezána

Dům dvounožců

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

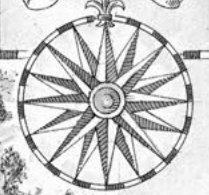
VĚTRNÝ KLAN

HĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

OHEŇ A LED

Erin Hunterová

ALBATROS

*Tuto knížku věnuji svému synu Joshuovi,
z jehož úsměvů jsem se mohla při psaní radovat,
a své redaktorce Vicky,
bez které by se Ohnivous nikdy nestal válečníkem.*

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

RUDOCH – malý žlutohnědý kocour se zářivě zrzavým ocasem,
jeho učedník – PRÁŠEK

LÉČITELKA

TEČKA – krásná žlutohnědá kočka s výraznými tmavými flíčky

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

LEV – velkolepý zlatohnědý kocour se srstí tak hustou, že připomíná lví hřívu,

učedník – ŠEDÁK

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy,

učedník – HAVRAN

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour,
učednice – SVĚTLUŠKA
PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour
DLUHÝ – světlý mourek s černými pruhy
VÁNEK – svižný mourovatý kocour
VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima
MYŠKA – malá nahnědlá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

PRÁŠEK – tmavohnědý mourek
ŠEDÁK – mohutný šedý kocourek s dlouhými chlupy
HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou
a bílou špičkou ocásku
SVĚTLUŠKA – světlá zrzavá kočička
OHNIVÁK – pěkný zrzavý kocourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima
MOURKA – pěkná mourovatá kočka
ZLATKA – světle zrzavá kočka
SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ZLOMENÝ MĚSÍC – tmavohnědý mourovatý kocour s dlouhými chlupy

ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – velký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek,

učedník – HNĚDÁ TLAPKA

ČERNÁK – černý kocour

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KÝTKA – černobílá kočka

STARŠÍ

POPEL – hubený šedivý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

DUBAS – zrzavě hnědý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ÚVOD

Oranžové plameny šlehaly chladným vzduchem a vysílaly spršky jisker na noční oblohu. V mihotavé záři ohně se za pruhem neobdělané půdy, na které rostla ježatá tráva, rýsovaly siluety dvou-nožců. Shlukli se kolem ohniště.

V dálce se objevila dvě bílá světla a ohlašovala, že se blíží příšera. Přihlítila se po Hromové stezce, která stoupala vysoko k obloze, a zanechala za sebou ve vzduchu kyselý kouř.

Po okraji zanedbaného pozemku se šerem kradla kočka. Prozrazovaly ji jen oči, které se tu a tam blýskly. Škubla špičatýma ušima a hned je sklopila před hlukem. Za ní šly další kočky jedna za druhou a mizely ve špinavé trávě. Ocasy měly u země, s ohrnutými pysky větrily hořký zápach.

„Co když nás dvounožci uvidí?“ sykla jedna z koček.

„Neuvidí,“ odpověděl veliký kocour, v jehož očích se odráželo světlo od ohně, takže vypadaly jako veliké jantarové kotouče. „V noci špatně vidí.“ Opatrně našlapoval, postupoval dál k ohni, který mu teď osvětloval mohutná černobílá ramena. Zvedl ocas přímo nahoru, aby svému klanu dodal odvahy.

Ostatní kočky se však držely při zemi a trásly se. Tohle bylo divné místo. Hluk, který vydávaly příšery, bičoval jemnou srst v jejich uších a kyselý zápach je pátil v nose.

„Proč jsme šli zrovna *sem*, Vysoký měsíci?“ zeptala se šedivá matka a znepokojeně mrskla ocasem.

„Vyhnali nás odevšad, kde jsme se chtěli usadit, Popelavá. Snad tady najdeme trochu klidu,“ mňoukl černobílý kocour.

„Klid? Tady?“ opakovala Popelavá nevěřícně. Přitáhla si kotě a schovala ho pod sebe. „Mezi ohněm a těmi příšerami? Pro kotěta to tu bude nebezpečné!“

„Jenže doma to bylo taky nebezpečné,“ mňoukl kdosi. Černý kocour, který měl křivou tlapku a silně kulhal, se protlačil dopředu a tam se postavil proti Vysokému měsíci. Vydržel upřený pohled jeho jantarových očí a rozhorleně vyprskl: „Ani v našem vlastním táboře jsme nemohli klan ochránit před Stínovými!“

Několik koček úzkostně zamňoukalo, když si vzpomnělo na tu strašlivou bitvu, při níž byli vyhnáni ze svého domova v kopcích na okraji lesa. Mladý učedník zakvílel: „Zlomený měsíc nás může se svými válečníky pořád ještě pronásledovat!“

Zavřísknutí zalarmovalo jednoho dvounožce u ohně. Vrávoravě se postavil a zadíval se do tmy. Kočky okamžitě ztichly a přikrčily se. Dokonce i Vysoký měsíc spustil ocas dolů. Dvounožec zakřičel a hodil něco směrem ke kočkám. Bomba je přelétla a rozprskla se za nimi na Hromové cestě na spoustu ostrých kousků.

Popelavá sebou škulbla, protože ji jeden ze střepů škrábl do ramene, ale nevydala ze sebe ani hlásku, jen se ještě víc schoulila kolem vyděšeného kotěte.

„K zemi,“ sykl Vysoký měsíc.

Dvounožec si u ohně uplivil na zem a zase se posadil.

Kočky chvíli vyčkávaly a pak se Vysoký znovu vztyčil.

Popelavá se taky postavila s čumáčkem zkřiveným bolestí. Čerstvá rána ji páčila na rameni.

„Vysoký,“ obrátila se na kocoura, „mám strach, že tady nebudeme v bezpečí. A co budeme jíst? Necítím tu nic k snědku.“

Vysoký měsíc natáhl krk a jemně položil čenich Popelavé na hlavu. „Já vím, že jsi hladová,“ mňoukl. „Ale tady bude bezpečněji než na našem starém území nebo na polích a v lesích dvounožců. Vždyť se podívej kolem sebe! Dokonce ani Stínový klan nás sem nepronásleduje. Nejsou tu cítit žádní psi a tihle dvounožci se sotva drží na nohou.“ Otočil se na černého kocoura s křivou nožkou.

„Pajdo, vezmi Jednofouska a poohlédněte se po něčem k jídlu,“ poručil mu. „Když tu jsou dvounožci, musí tu být krysy.“

„Krysy?“ prskla Popelavá, když Pajda s menším hnědým mourkem odběhl. „To je skoro jak žrádlo pro vrány!“

„Pšt!“ sykla vedle ní trojbarevná kočka. „Lepší než umřít hladu.“

Popelavá se zamračila, sklonila hlavu a začala olizovat kotěti zcuchanou srst za oušky.

„Musíme si najít nový domov, Popelavá,“ pokračovala trojbarevná kočka mírněji. „Sasanka potřebuje hodně jíst a odpočívat. Už se jí brzy narodí koťata. Musí být silná.“

Z šera vystoupily dva štíhlé stíny. Pajda s Jednofouskem.

„Měls pravdu, Vysoký,“ ozval se Pajda. „Jsou tu všude cítit krysy a myslím, že jsem našel i místo, kde se můžeme schovat.“

„Ukaž nám to,“ přikázal Vysoký a švihnutím ocasu shromáždil zbytek svého klanu.

Kočky se opatrně vydaly za Pajdou napříč pustinou. Vedl je směrem k vyvýšené Hromové stezce, která stála na mohutných kamenných nohách. Jak kočky osvětlovala záře od ohně, vrhaly na kamenné sloupy veliké stíny. Nad hlavami jim zarachotila další příšera, až se otřásla zem. I to nejmenší koťátko však cítilo, že musí být zticha, a tak se jen třásl, ani nemuklo.

„Tady,“ řekl Pajda, když se zastavil u kruhové díry vysoké tak na dvě kočky. Černý tunel se svažoval dolů do země. Vtákal do něj tenký pramínek vody.

„Je to čistá voda,“ dodal Pajda. „Dobrá na pití.“

„Budeme mít ve dne v noci mokré tlapky,“ stěžovala si Popelavá.

„Byl jsem uvnitř,“ řekl jí černý kocourek. „Je tam místo, kde není mokro. A hlavně nás tahle díra ochrání proti dvounožcům a příšerám.“

Vysoký měsíc vystoupil před ostatní a zvedl bradu.

„Větrný klan už se trmácel dost dlouho. Od doby, kdy ho Stínový klan vyhnal z domova, uplynulo tolik času jako od úplňku k úplňku. Ochladuje se a brzy přijde doba bezlistí. Nemáme na vybranou. Musíme zůstat tady.“

Popelavá přivřela oči, ale neřekla ani slovo. Tiše se připojila k ostatním ze svého klanu, kteří po jednom mizeli v temném ústí tunelu.

KAPITOLA 1

Válečník jménem Ohnivé srdce se zachvěl. Zářivě oranžová srst ho ještě moc nehřála. Byla lehounká jako chmýří. Než zhoustne, bude to trvat ještě pár úplňků. Zaškrábal předními tlapkami o tvrdou zem. Úsvit se ponenáhlu přikradl blíž a obloha konečně zbledla. I když ho tlapky zábly, nedokázal potlačit hřejivý pocit hrdosti. Po mnoha úplňcích, které strávil jako učedník, se konečně stal válečníkem.

V duchu si přehrával včerejší vítězství v táboře Stínového klanu: viděl jiskřící oči vůdce Stínového klanu Zlomeného měsíce, když couval a syčel výhrůžky a potom prchal mezi stromy, aby se přidal ke svým zrádným společníkům. Zbytek Stínového klanu byl Hromovým vděčný za to, že jim pomohli zbavit se krutého velitele a že je slíbili nechat na pokoji, dokud se nevzpamatují. Zlomený měsíc nezpůsobil zmatek jen ve svém vlastním klanu, ale vyhnal i Větrný klan z jeho tábora a z teritoria všech klanů. Vrhla temný stín na celý les ještě v dobách, kdy Ohnivé srdce, kterému budeme říkat Ohnivous, žil jako domácí mazlíček, tedy před tím, než se přidal k Hromovému klanu.

Ohnivousovi však dělal starosti ještě někdo další – zástupce velitelky Hromového klanu Dráp. Celý se otrásl, když si na toho tvrdého bojovníka vzpomněl, a musel myslet na to, jak tyranizoval svého učedníka Havrana. Ohnivous a jeho nejlepší kamarád Šedý pruh nakonec pomohli vyděšenému učedníkovi utéct na území dvounožců, které se rozkládá za kopci. A potom řekli celému klanu, že Havrana zabili válečníci ze Stínových.

Jestli byla pravda, co Havran o Drápu říkal, pak by pro něj bylo nejlepší, kdyby zástupce velitelky uvěřil, že Havran zemřel. Věděl na něj totiž něco, co by Dráp za žádnou cenu nechtěl prozradit. Havran řekl Ohnivousovi, že ten ohromný mourovatý kocour zabil bývalého zástupce velitelky Hromového klanu Rudocha, aby získal jeho pozici..., což se nakonec stalo.

Ohnivous zatřepal hlavou, aby se těch temných myšlenek zbavil, a podíval se na Šedého, který seděl vedle něj. Měl rozježené chlupy, aby se aspoň trochu chránil proti chladu. Ohnivous hádal, že se jistě taky těší na první sluneční paprsky, ale nahlas to neřekl. Tuto noc dodržoval zásadu nočního ticha. Drželi vigilií – bděli celou noc – což byl klanový zvyk pro učedníky, kteří se stali novými válečníky. Hlídali v noci klan a přemýšleli o svém novém jménu a postavení v klanu. Až do včerejška Ohnivému srdci nebolí Ohnivousovi říkali učednickým jménem Ohnivák.

Půlocas se vzbudil mezi prvními. Ohnivous viděl, jak se starý kocour pohybuje mezi stíny v doupěti starších. Pak se podíval k doupěti válečníků, které leželo na druhé straně paseky. I skrz větve, které stínily doupě, jasně rozeznal široká ramena spícího Drápa.

U paty Vysoké skály se pohnul lišejník, který lemoval vchod do doupěte Modré hvězdy, a Ohnivous uviděl, jak zevnitř vyšla ve-

litelka jeho klanu. Zastavila se, zvedla hlavu a nasála vzduch. Pak zlehka tiše vykročila ze stínu Vysoké skály. Její dlouhá srst šedomodře zářila v jitrním světle. *Musím ji varovat před Drápem*, pomyslel si Ohnivous. Modrá hvězda truchlila s celým klanem nad Rudochovou smrtí. Byla přesvědčená, že ho v bitvě zabil zástupce velitele Říčního klanu Dubas. Ohnivous se dlouho rozmýšlel, protože věděl, jak je Dráp pro Modrou hvězdu důležitý, ale teď cítil, že nebezpečí je příliš velké. Modrá hvězda se musí dovědět, že klan má ve svých řadách chladnokrevného vraha.

Dráp vyšel z válečnického doupěte a setkal se s Modrou hvězdou na kraji mýtiny. Něco jí zašeptal a naléhavě přitom párkrát švihl ocasem.

Ohnivous už už chtěl mňouknout na pozdrav, ale zarazil se. Obloha bledla, ale dokud si nebyl jistý, že se slunce vyhouplo nad obzor, nedovolil si porušit noční klid. Srdce mu v hrudi netrpělivě tepalo jako uvězněné ptáče. Musí s Modrou hvězdou promluvit co nejdřív. Zatím ale nemohl udělat nic jiného, než uctivě pokývnout hlavou ke dvěma kočkám, které kolem něj právě procházely.

Šedý pruh do něj šťouchl a čumákem ukázal nahoru. Nad obzorem se ukázala oranžová záře.

„To jste rádi, že už vychází, což?“ mňoukl hlubokých hlasem Bílý víchr a pořádně tím Ohnivouse překvapil. Vůbec si nevšiml, že se k nim bílý válečník přiblížil. Oba dva přikývli.

„Už můžete mluvit. Vigilie skončila,“ řekl jim laskavě. Včera bojoval po jejich boku v bitvě proti Stínovému klanu. Když se na ně podíval, vyčetli z jeho očí něco nového: respekt.

„Děkujeme, Bílý víchře,“ mňoukl Ohnivous vděčně. Postavil se a začal si protahovat tlapky jednu po druhé.

Šedý pruh si taky stoupl, otřepal se, aby vyklepal z kožíšku chlad a zamňoukal: „Brrrrr! Už jsem se bál, že to slunce snad nikdy nevyjde!“

„Oho! Promluvil velký válečník!“ ozvalo se pohrdavě od učednického doupěte.

Byla to Světluška, oranžová kočička, celá načepýřená a nepřátelsky naladěná. Vedle ní seděl Prášek. Vypadal se svým tmavým mourovaným kožíškem jako její stín. Důležitě se nafoukl a posměšně prohlásil: „Překvapuje mě, že takovým hrdinům vůbec může být zima!“ Světluška pobaveně zavrňela.

Bílý víchř po nich střelil přísným pohledem. Pak se otočil na Ohnivouse a Šedého a poručil jim: „Sežeňte si něco k snědku a pak si odpočňte.“ A odešel k učednickému doupěti. „Pojďte, vy dva,“ mňoukl na Světlušku a Práška, „je čas začít s výcvikem.“

„Doufám, že budou muset celý den honit modré veverky!“ sykl Šedý na Ohnivouse cestou do rohu mýtiny, kde leželo pár kousků čerstvě zabitého úlovku ze včerejška.

„Jenže žádné modré veverky nejsou,“ mňoukl zmateně Ohnivous.

„No právě!“ přitakal Šedý a blýskl jantarovými očima.

„Nemůžeš se jim divit. Cvičí déle než my,“ připomněl mírně Ohnivous. „Kdyby včera taky bojovali, byli by z nich dneska asi taky válečníci.“

„Asi jo,“ mňoukl Šedý pruh a pokrčil rameny. „Jo! Podívej!“ vykřikl, když došli k úlovku. „Pro každého jedna myš a ještě pěnka napůl!“

Kamarádi si vzali potravu a podívali se na sebe. Šedému se na-

jednou zablýsklo v očích a s potěšením řekl: „Myslím, že si to odnese do *válečnické* části tábora.“

„Moje řeč,“ zavrňel Ohnivous a zlehka cupital v kamarádových stopách k místu zarostlému kopřivami, kde Bílý vichr, Dráp a ostatní válečníci obvykle hodovali na čerstvě ulovené kořisti.

„Co teď?“ zeptal se Šedý, když spolkl poslední sousto. „Nevím, jak ty, ale já bych nejradši prospal půl úplňku.“

„Já taky,“ přikývl Ohnivous.

Kamarádi se zvedli a vykročili k válečnickému doupěti. Ohnivous prostrčil hlavu mezi stvolý. Myška s Dlouhým pořád ještě spali ve vzdáleném koutě doupěte.

Ohnivous se protáhl dovnitř a našel si na kraji kousek mechu. Očichal ho a poznal, že to není ničí místo na spaní. Uložil se tedy a Šedý hned vedle něj.

Vnímal, jak kamarád dýchá čím dál klidněji, až se úplně uvolnil a začal tichounce pochrupovat. Ohnivous byl stejně unavený jako on, ale zároveň si nutně potřeboval promluvit s Modrou hvězdou. Jak tak ležel s hlavou na zemi, viděl ze svého místa vchod do tábora. Upřeně ho pozoroval a čekal, jestli se velitelka vrátí, ale pak se mu začaly zavírat oči a spánek ho nakonec přemohl.

Ohnivous vnímal kolem sebe hukot, něco jako hučení větru v korunách vysokých stromů. V nose ho pátil štiplavý pach Hromové stezky a navíc ještě něco jiného, nějaký ostřejší a děsivější pach. Oheň! Plameny šlehaly k černé obloze a vysílaly vzhůru zářivé jiskry. Před ohněm se k jeho údivu pohybovaly stíny koček. Proč neutekly?

Jeden kocour se zastavil a zadíval se přímo na něj. Oči se mu třpytily ve tmě a zvedl dlouhý ocas, jako by ho chtěl pozdravit.

Ohnivous se zachvěl, když si vzpomněl na slova předčasně zemřelé léčitelky Hromového klanu Tečky. „Klan zachrání oheň!“ Mohlo by to mít něco společného s těmi zvláštními kočkami, které se nebály ohně?

„Vzbud' se, Ohnivouši!“

Drápovo zavrčení ho vytrhlo ze snu. Poplašeně trhl hlavou.

„Mňoukal jsi ze snu!“

Ohnivous se posadil a zatřepal hlavou. Byl ještě celý omámený. „A-ano, Drápe!“ Neopakoval nahlas Teččina slova? Ta myšlenka ho úplně vyděsila. Takhle živý sen se mu nezdál poprvé – a všechny se později vyplnily. Rozhodně nechtěl, aby Dráp získal podezření, že je snad Ohnivous obdařený silou, kterou Hvězdný klan uděluje pouze léčitelům a léčitelkám.

Skrz větve prosvítalo do doupěte měsíční světlo. Ohnivousovi došlo, že musel prospat celý den.

„Přidáte se s Šedým pruhem k večerní hlídce,“ řekl mu Dráp. „Pospěšte si.“ Tmavý mourovatý kocour se otočil a vypochoďoval z doupěte.

Ohnivous si oddechl, chlupy na zádech mu zase klesly. Dráp si určitě nevšiml, že by s jeho sny bylo něco v nepořádku. I když je tedy jeho tajemství v bezpečí, je odhodlaný prozradit, jak to bylo doopravdy s Rudočovou smrtí a jakou roli v tom hrál Dráp.

Ohnivous se olízl. Šedý pruh ležel vedle něj a umýval si bok. Zrovna spolu dojedli na kraji táborové mýtiny. Slunce zapadlo a Ohnivous pozoroval měsíc, který zářil na jasné obloze. Byl skoro úplněk. Během posledních pár dní měli spoustu práce. Měl pocit, že pokaždé, když se natáhli, aby si odpočinuli, poslal je Dráp na hlíd-

ku nebo na lov. Ohnivous stále číhal na příležitost, jak si o samotě promluvit s Modrou hvězdou, ale vždycky, když se vrátili z některé Drápovy výpravy, měla velitelka svého zástupce po boku.

Ohnivous si začal olizovat tlapky a přitom očima přejížděl po táboře, jestli neobjeví Modrou hvězdu.

„Koho hledáš?“ zeptal se ho Šedý pruh, který měl tlamičku plnou chlupů.

„Modrou hvězdu,“ odpověděl Ohnivous a spustil tlapku k zemi.

„Proč?“ Šedý se přestal umývat a podíval se kamaráda. „Od té doby, co jsme bděli celou noc, ji v jednom kuse sleduješ. Co máš za lubem?“

„Musím jí říct, kde je Havran, a varovat ji před Drápem,“ mňoukl Ohnivous.

„Slíbils přece Havranovi, že řekneš, že je mrtvý!“ sykl Šedý překvapeně.

„Slíbil jsem, že to povím jenom *Drápmovi*. Modrá hvězda by se měla dovědět celou pravdu. Musí se dovědět, čeho je její zástupce schopný.“

„Jenže my přece máme jenom Havranovo svědectví, že Dráp zabil Rudocha,“ šeptal Šedý naléhavě.

„A ty mu snad nevěříš?“ zeptal se ohromeně. Nechápal, jak o tom může kamarád pochybovat.

„Podívej, jestli Dráp říká, že zabil Dubase, aby pomstil Rudochovu smrt, a není to pravda, pak by to znamenalo, že Rudoch musel sám zabít Dubase. A já nevěřím, že by Rudoch v bitvě schválně zabil zástupce velitele jiného klanu. Bylo by to proti válečnickému zákonu – bojujeme proto, abychom ukázali sílu a bránili své území. Ne abychom se navzájem zabíjeli.“

„Ale já se nesnažím Rudocha obviňovat!“ zaprotestoval Ohnivous. „Tady jde přeci o Drápa!“ Rudoch byl zástupcem velitelky Hromového klanu před Drápem. Ohnivous se s ním nikdy nesečkal, ale věděl, že si ho všichni v klanu vážili.

„To, co říkáš, se dotýká Rudochovy cti. A Drápa se bál jen Havran. Nikdo jiný z klanu s ním potíže nemá,“ řekl Šedý s pohledem upřeným před sebe.

Ohnivousovi přeběhl mráz po zádech.

„Takže ty si myslíš, že si to Havran vymyslel, protože špatně vycházel se svým učitelem?“ mňoukl pohrdavě.

„Ne,“ zamumlal Šedý pruh, „jen si prostě myslím, že musíme být opatrní.“

Ohnivous se zadíval kamarádovi do očí. Vyčetl z nich obavy a začal o všem znovu přemýšlet. Něco na tom, co říká Šedý pruh, možná je – patří přece mezi válečnice jen pár dní, a nemají proto právo obviňovat nejvyšší postaveného bojovníka celého klanu.

„Tak jo,“ mňoukl nakonec. „Nemusíš se do toho vůbec míchat.“ A když Šedý přikývl a znovu se pustil do mytí, zachvěl se mu žaludek maličko lítostí. Ohnivous byl přesvědčený o tom, že s Drápem nemá potíže jenom Havran. Instinkt mu napovídal, že se Drápu nedá důvěřovat. Musel se se svým podezřením svěřit Modré hvězdě. Šlo nejen o její bezpečí, ale i o bezpečí celého klanu.

Na druhé straně mýtiny se zableskla šedivá srst. To znamenalo, že Modrá hvězda vyšla ze svého pelíšku. A byla sama. Ohnivous se nemotorně postavil, ale velitelka Hromového klanu rovnou vyskočila na Vysokou skálu a svolala klan. Ohnivous netrpělivě mrskl ocasem.

Šedý pruh rozčileně zastříhal ušima, když Modrou hvězdu uslyšel. „Jmenovací ceremoniál?“ mňoukl. „To asi Dlouhý dostane svého prvního učedníka. Už o tom pár dní mluví.“ Několika skoky se přidal ke shromáždění na kraji mýtiny. Ohnivák se taky připojil, i když měl pořád ještě nepříjemný pocit a byl zklamaný.

Na mýtinu přicupkalo malé černobílé kotě. Jeho měkké tlapky dopadaly na tvrdou zem bez sebemenšího zvuku. Blížilo se k Vysoké skále s pohledem upřeným k zemi a Ohnivous skoro čekal, že uvidí, jak se třese. Kocourek měl svěšená ramínka a připadal mu hrozně maličký a plachý na to, aby se už stal učedníkem. *Tenhle na Dlouhého dojem neudělá!* pomyslel si Ohnivous, když si vzpomněl, jak sám přišel ke klanu a jak pohrdavě se k němu Dlouhý tenkrát choval. Dlouhý se mu toho dne zlomyslně vysmíval kvůli jeho mazlíčkovskému původu. Proto ho od té doby neměl rád.

„Od dnešní noci,“ spustila Modrá hvězda, „bude tento učedník zván Rychlík až do chvíle, kdy získá své válečnické jméno.“

Když černobílé kotě pohlédlo na svou velitelku, nezablesklo se v jeho velikých jantarových očích žádné odhodlání, ale jen úzkost.

Ohnivous se otočil na Dlouhého, který se ke kotěti blížil.

„Dlouhý,“ oslovila ho Modrá hvězda, „tys byl Proužkovým učedníkem. Proužek tě dobře naučil všechno, co potřebuje znát dravý válečník a oddaný bojovník. Doufám, že tyto hodnoty předáš Rychlíkovi.“

Ohnivous se vpil pohledem do obličeje Dlouhého, aby se přesvědčil, jestli v něm nezahledne opovržení. Bojovníkův pohled však zjehl, když se podíval nováčkovi do očí. Oba klanovní kocou-

ři se jemně dotkli nosy. „V pořádku, vedeš si dobře,“ šeptl Dlouhý povzbudivě. *No jo, pomyslel si Ohnivous hořce, to je tím, že se narodil v klanu. Mě Dlouhý takhle nepřivítal.* Rozhlédl se kolem sebe po ostatních kočkách z klanu, které začaly novému učedníkovi gratulovat. Ohnivous z toho byl celý roztrpčený.

„Co je to s tebou?“ šeptl Šedý pruh. „Jednou tam budem stát my.“

Ohnivous přikývl. Jednou i on bude mít svého učedníka. Ta myšlenka ho najednou hrozně potěšila a roztrpčení bylo pryč. Teď je členem Hromového klanu a to je nejdůležitější.

Na další noc připadl úplněk. Ohnivous věděl, že by se měl těšit na Shromáždění, které zažije poprvé jako válečník, ale on se pořád ještě v duchu zabýval myšlenkou na setkání s Modrou hvězdou. Byl přesvědčený, že jí musí povědět všechno, co ví o Drápovi, a tahle povinnost ho tížila jako kámen.

„Žere tě něco? Děláš divné obličej!“ mňoukl vedle něj Šedý pruh.

„Nic mi není. Pojď, slyším volat Modrou hvězdu,“ řekl Ohnivous. V hloubi duše si přál, aby se kamarádovi mohl svěřit, ale slíbil, že ho do téhle záležitosti nebude zatahovat.

Oba kocourci se rozběhli ke kočkám shromážděným na mýtině. Modrá hvězda jim kývla na pozdrav. Pak se otočila a vedla kočky ven z tábora.

Ohnivous se zastavil, zatímco ostatní kolem něj šplhali po strmé cestičce, která směřovala do lesa. Během tohoto výletu by mohl mít dost času na rozhovor s Modrou hvězdou, a tak si potřeboval utřídit myšlenky.

„Jdeš?“ volal na něj seshora Šedý pruh.

„Jo!“ Ohnivous napnul svaly na silných zadních tlapkách a už skákal z balvanu na balvan. Tábor nechal daleko za sebou.

Nahoře se zastavil, aby popadl dech. Zprudka odfukoval. Stál na kraji lesa, který se před ním táhl do nedohledna. Pod tlapkami mu křupalo čerstvě spadané suché listí. Stříbrná kožešina se třpytila na obloze jako ranní rosa na černém kožíšku.

Ohnivous si vzpomněl na svou první výpravu ke Čtyřem stromům, kdy tam šel v doprovodu Drápa a Lva. Když pomyslel na Lva, píchlo ho u srdce. Lev byl zástupce velitelky Hromového klanu mezi Rudochem a Drápem a byl to srdečný kocour a skvělý válečník. Přišel o život v bitvě a na jeho místo nastoupil Dráp. Při té první návštěvě u Čtyř stromů vzal Lev učedníky na prohlídku celého území. Prošli pod Vysokými borovicemi, kolem Slunečních skal a podél hranic Říčního klanu. Dnes v noci je Modrá hvězda povede přímo středem teritoria Hromového klanu. Ohnivous ji zahlédl, jak mizí v podrostu, a honem vyrazil za ostatními kočkami.

Modrá hvězda šla vepředu spolu s Drápem. Ohnivous nedbal na překvapené mňouknutí Šedého, doběhl k velitelce a oslovil ji. „Modrá hvězdo,“ zavolal udýchaně, „můžu s tebou mluvit?“

Modrá hvězda na něj vrhla rychlý pohled a přikývla. „Převezmi vedení, Drápe,“ mňoukla. Zpomalila a Dráp proběhl kolem ní. Ostatní kočky bez jakýchkoli otázek následovaly temně mourovatého kocoura, který uháněl podrostem.

Modrá hvězda s Ohnivousem přešli do volnějšího poklusu. Netrvalo dlouho a osaměli.

Pěšina vedla z hustého kapradí na malou mýtinu. Hvězda vy-

skočila na padlý kmen stromu, posadila se a ovinula ocas kolem předních tlapek.

„Co se děje, Ohnivouši?“ zeptala se.

Ohnivous zaváhal. Najednou ho přemohly pochybnosti. Právě Modrá hvězda ho podporovala, když se rozhodoval, jestli opustí svůj domov u dvounožců a přidá se ke klanu. Od té doby mu vždycky důvěřovala, i když ostatní kočky zpochybňovaly jeho oddanost ke klanu, protože se v něm nenarodil. Co si pomyslí, až se dozví, že jí lhal o Havranově smrti?

„Mluv,“ poručila mu, když se dusot tlapek ostatních koček ztratil v dálce.

Ohnivous se zhluboka nadechl a spustil: „Havran není mrtvý.“ Hvězda sebou překvapeně trhla, ale dál beze slova poslouchala a Ohnivous pokračoval. „Odvedli jsme ho s Šedým do loviště Říčního klanu. Myslel... myslel jsem si, že by se mohl přidat k Ječmenovi.“ Ječmen byl samotář. Nežil v lese jako divoké kočky ani u dvounožců jako domácí mazlíček. Žil na farmě, která ležela na cestě k Vysokým kamenům, což bylo posvátné místo pro všechny divoké kočky.

Velitelka Hromového klanu se upřeně dívala přes Ohnivouse do hlubin lesa. Ohnivous úzkostlivě sledoval její výraz a snažil se uhodnout, co se jí honí hlavou. Zlobí se? V jejích velkých modrých očích však nebylo po hněvu ani památky.

Uplynulo několik nekonečných okamžiků, než se Hvězda ozvala. „Jsem ráda, že Havran není mrtvý. Doufám, že je u Ječmena šťastnější než v lese.“

„Ale... ale narodil se přece v klanu!“ zakoktal Ohnivous. To, jak klidně Hvězda přijala Havranův odchod, ho dočista ohromilo.

„To nemusí nutně znamenat, že se hodí k životu v divočině,“

upozornila ho Hvězda. „Ty ses konec konců nenarodil v klanu, a přesto se z tebe stal dobrý válečník. Havran možná najde tu pravou cestu pro sebe někde jinde.“

„Jenže on neopustil Hromový klan, protože chtěl,“ namítl Ohnivous. „Nemohl tu zůstat!“

„Nemohl tu zůstat?“ Hvězda se na něj upřeně zadívala svýma modrýma očima. „Co tím myslíš?“

Ohnivous sklopil zrak.

„No?“ pobídla ho Hvězda.

„Havran znal tajemství,“ hlesl chraplavě. Vyschlo mu v ústech. „O Drápovi. Já... já myslím, že ho chtěl Dráp zabít. Anebo nějak jinak zařídit, aby se klan postavil proti němu.“

Hvězda mrskala ocasem ze strany na stranu a Ohnivous si všiml, že jí ztuhla ramena. „Proč si to myslíš? Co to bylo za tajemství?“ zeptala se ho.

Ohnivous se jí zadíval do očí tak nebojácně, jak jen to šlo, a pak váhavě spustil: „Že Dráp s bitvě s Řičním klanem zabil Rudocha.“ Rudoch byl zástupcem velitelky Hromového klanu před Lvem. Ohnivák se s ním nikdy neseťkal, ale věděl, že si ho všichni z klanu velice vážili.

„Válečník by nikdy nezabil jiného válečníka ze svého klanu!“ řekla Modrá hvězda s přivřenýma očima. „To bys měl vědět i ty – už s námi žiješ dost dlouho.“ Ohnivous sebou při těch slovech trhl a sklopil uši. To bylo dnes v noci už podruhé, co mu připomněla jeho původ.

„Dráp prohlásil, že Rudocha zabil zástupce velitele Řičního klanu Dubas,“ pokračovala Modrá hvězda. „Havran se musel zmýlit. Viděl na vlastní oči, jak Dráp Rudocha zabil?“

„Říká, že ano,“ šeptl Ohnivous a nervózně přitom mávl ocasem, až za ním zašustilo suché listí.

„A je ti jasné, že to, co říkáš, se dotýká i Rudochovy cti? Protože pak by musel být odpovědný za Dubasovu smrt právě on. Jeden zástupce velitele by v bitvě nikdy nezabil druhého, pokud by se tomu dalo zabránit. A Rudoch byl ten nejčestnější válečník, jakého jsem znala.“

Hvězdiny oči potemněly bolestí a Ohnivouse už zase píchlo u srdce. Polekal se, že Hvězdě pokazil vzpomínky na jejího bývalého zástupce, i když to neměl v úmyslu.

„Nemůžu objasnit Rudochovy činy,“ zamumlal. „Jen vím, že je Havran přesvědčený o tom, že Dráp má na svědomí Rudochovu smrt.“

„My všichni víme, že Havran má živou představivost,“ řekla Hvězda tiše a s pochopením. Povzdechla si a uvolnila se. „Byl v bitvě těžce raněn a opustil bojiště dřív, než bylo dobojováno. Jsi si jistý, že si nic nepřidal, aby zaplnil bílá místa?“

Než mohl Ohnivous odpovědět, zaznělo z lesa hlasité zamňoukání i s ozvěnou a z podrostu vyskočil Dráp. Nejdřív se podezíravě zadíval na Ohnivouse a pak se otočil na Hvězdu. „Čekáme na vás na hranici.“

Modrá hvězda přikývla. „Vyříd, že hned přijdeme.“ Dráp sklonil hlavu, obrátil se a vyrazil mezi trsy kapradí zpátky.

Ohnivous se za ním díval a přitom mu zněla v hlavě Hvězdina slova. Měla pravdu. Havran měl opravdu bujnou představivost. Vzpomněl si na jejich první shromáždění, kde učedníci ze všech klanů zírali na Havrana, když líčil bitvu s Říčním klanem. Tentokrát se o Drápovi nezmínil.

